ŠVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

). 147. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 5, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 5-го СЕРПНЯ 1989 Ч. 147. РІК XCVI.

МОЛИТОВНІ ДЕМОНСТРАЦІЇ В МОСКВІ

Як уже інформовано, групи українських католиків, включно з єпископами, священиками, монахами і монахинями, перебувають в Москві і домагаються леґелізації УКЦеркви. Через Канаду недавно дійшли до редакції „Свободи" знімки із цих молитовних демонстрацій в Москві, які поміщуємо внизу.

Обвинувачення СВУ були безпідставними

Дітройт. — Як інформує газета Українські Вісті з 30-го липня ц.р., „Радіо Київ" повідомило, що державна комісія у складі представників прокуратури і комітету державної безпеки УССР розглянула справу обвинувачення Сергія Єфремова та інших у так званому процесі Спілки Визволення України.

Вивчивши матеріяли справи, яка розглядалася в Харкові в 1929-30 роках, на судовому процесі Спілки Визволення України, комісія прийшла до висновку, що обвинувачення проти 44-ох осіб, які нібито підготовляли повалення совєтської влади в Україні, були безпідставними, зфабриковані органами ДПУ — Державного політичного управління, попередника теперішнього КҐБ.

В Сан Дієґо плянують фестиваль

Сан Дієґо, Каліф. (О.Ґерега). — Вже кілька років підряд відбуваються тут українські фестивалі. Вони дають нагоду знайти спілкування між українською громадою і американським оточенням у найдальшому південно-західньому місті Америки. Тут зустрічаються українці західнього побережжя, головно молодь.

До Сан Дієґо всі радо ідуть — із Сакраменто, Лос Анджелесу, Сан Франсіско, Фініксу, а також з Канади. Цей фестиваль замітний тим, що його організують українці уродженці Америки, як Маруся Богач, Михайло Помяк, Ксеня Мокрівська, Віктор Сметана, Інґрід Китаста, а також недавно прибулі з України, Наталка Рітачка і Галина Бейлі. Він відбудеться під час вікенду з нагоди свята „Дня Праці".

Цього року приїжджає з Едмонтону танцювальний ансамбль „Черемош", з Торонто, оркестра „Одночасність", а програма дійсно різноманітна.

В п'ятницю вечером буде ватра на пляжі над Тихим океаном; в суботу — спортові змагання, вечером концерт; в неділю — Богослуження, по полудні концерт під відкритим небом для американців, а вечером роздача нагород чемпіонам спортових змагань бенкет і забава.

Конґресмени домагаються вияснення справи І. Дем'янюка

Вашінґтон. — Щоденник „Вашінґтон Таймс" з четверга, 3-го серпня ц.р. помістив репортаж своєї кореспонденти Кріс Гарві, про ще одне невиясненe питання справи Івана Дем'янюка.

Конґресмен Джеймс Трафікент, демократ з Огайо сказав, що існує можливість що Департамент справедливости, радше ОСІ цілево притримав інформації, які вказують, що один із свідків на процесі проти І. Дем'янюка говорив неправду в суді. Когресмен вказав на нові письма, призначені для внутрішнього вжитку ОСІ з листопада 1979 року, в яких говориться про те, що колишній вартовий табору в Треблінці Отто Горн, мав труднощі у розпізнанні Дем'янюка з представнелих йому світлин. Одначе коли велася справа відібрання громадянства І. Дем'янюкові в 1981 році, то О. Горн твердив, що він пізнав Дем'янюка у двох окремих групах світлин, як Івана Грозного, який завідував ґазовими печами в Треблінці.

Як відомо І. Дем'янюкові відібрано американське громадянство та видано на суд до Ізраїля, де в 1988 році його засуджено на кару смерти за воєнні злочини. Тепер його справа є в апеляційному суді.

Конґресмен Д. Трафікент сказав: „Я не знаю чи Іван Дем'янюк є Іваном Ґрозним. Якщо він ним є, то тоді слід його покарати смертю. Але я не думаю, що хтонебудь є цього певний, і ми ризикуємо правами всіх американців, коли дозволяємо на те, щоби Дем'янюка суджено серед таких незвичайних обставин",

Конґресмен Дж. Трафікент звернувся до генерального прокуратора ЗСА Діка Торнбирґа, щоби він зарядив „об'єктивне перевірення" пророблено̄ї праці в справі І. Дем'янюка працівниками ОСІ, бо це бюро могло ставити перешкоди правосуддю, коли затаїло ці два документи. Він також звернувся до конґресмена Брусса Моррісона, голови конґресової підкомісії для справ іміґрації, втікачів та міжнародного права, з проханням започаткувати Конґресову перевірку діяльности ОСІ.

Ніл Шер, теперішній директор ОСІ, заявив, що „коментувати в цій справі тепер не збираємося, бо ця справа ще дальше процесується".

Одначе пресовий секретар конґресмена Б. Моррісона, Пол Доннеллі, сказав що цей конґресмен, демократ з Коннектикат, звернувся до Департаменту справедливости про звіт в цій справі, а „звідти підемо дальше". У листі до конґресмена Дж. Трафікента з 21-го липня ц.р. Майкл Шаґін, правний дорадник відділу професійної відповідальности в Департаменті справедливости пише, що

(Закінчення на стор. 3)

ТЕРОРИСТИ ВІДКЛАЛИ ВБИВСТВО ЗАКЛАДНИКІВ

Вашінґтон. — Виступаючи у четвер, 3-го серпня, на пресовій конференції у Вашінґтоні, речник Білого Дому Марлин Фіцвотер заявив, що президент Джордж Буш ще не прийняв остаточного рішення про можливе застосування військової сили на Близькому Сході у зв'язку з погрозами проіранських терористів розправитися з закладниками за викрадення ізраїльськими десантниками шейха Абдула Каріма Обейда.

„Розуміється, становище дуже серйозне, — сказав Марлін Фіцвотер. — Ми повинні бути готовими до будь-якого повороту у розвитку подій, і Президент розглянув усі можливі варіянти".

На запитання, чи ЗСА мають намір обвинуватити Іран на випадок чергової страти закладника, М. Фіцвотер заявив, що Адміністрація не має точних даних про те, в чиїх саме руках перебувають закладники, і тому поспішні рішення були б передчасними.

Надійшло повідомлення про те, що терористична група „Пригнічені всієї землі" відклала страту закладників ще на чотири години. Терористи заявили, що на випадок, якщо до 10 години вечора за місцевим часом Абдул Обейд і його підлеглі не будуть звільнені, американця Джозефа Сісіппіо стратять.

Організація, яка називає себе „Революційна справедливість", передала засобам масової інформації відеозапис з виступом самого Сісіппіо. „Я звертаюся до всіх, у кого збереглося поняття про честь і гідність, вжити всіх заходів, які ведуть до звільнення шейха Обейда, — сказав Сісіппіо, читаючи свою заяву з наперед приготованого тексту. — Заради мого звільнення я закликаю всіх американців вчинити тиск на Ізраїль з метою примусити його звільнити Обейда".

Сісіппіо назвав викрадення шейха порушенням принципів гуманізму, однак, судячи з відеострічки і з поганої англійської мови, на якій була записана заява, її автором був не закладник, а викрадачі американця. У кінці звернення Сісіппіо прочитав слова, звернені до жінки: „Прощай, моя дорога жінко. Якщо тобі не доведеться мене більше побачити, я хочу, щоб ти дбала про себе і завжди пам'ятала мене".

Американські засоби масової інформації повідомили, що корабель 6-ої американської фльоти „Белкнеп", який направлявся з візитою доброї волі у Севастополь, змінив курс і направляється до ливанських берегів. Туди ж направляються літаконосці „Корал Сі" і „Америка". Американський лінкор „Айова", який перебував у марсельському порті, терміново вийшов у море і взяв курс на схід.

Не зважаючи на активні військові приготування, Білий Дім і Пентаґон повідомили, що основна увага зосереджується на чисто дипломатичні заходи. Президент Дж. Буш звернувся з просьбою про підтримку до всіх сторін, які в тій чи іншій мірі можуть сприяти попередженню кровопролиття.

МАЮТЬ НАДАТИ АВТОНОМІЮ РЕСПУБЛІКАМ СССР

Москва. — Національні конфлікти, недавній страйк вуглекопів на шахтах Совєтського Союзу та загроза страйку залізничників, про можливість якого все частіше згадує совєтська преса, викликали серйозне занепокоєння серед кремлівських лідерів. У зв'язку з цим на сесії Верховної Ради СССР 25-го липня ц.р. затвердили звернення Верховної Ради СССР до народу, яке вже було опубліковане в газеті „Правда" з 26-го липня.

У зверненні сказано, що „Верховна Рада СССР поділяє і підтримує законні вимоги трудящих, ставиться з повним розумінням до їхніх прагнень більш рішучого ведення перебудови і ламання бюрократичних перешкод".

Верховна Рада, сказано у зверненні, зобов'язала уряд збільшити закупи товарів та ліків на 10 біл. карбованців. Далі Верховна Рада гарантує, що до кінця цього року будуть прийняті закони, які забезпечать справжню самостійність і самоврядування трудових колективів, право розпоряджатися результатами своєї праці. Республікам буде надано суверенітет і господарський розрахунок, а це в свою чергу забезпечить передачу землі селянам і створить умови для демократичного обрання республіканських органів влади. Отже мають бути вироблені закони: про власність; про землю і землекористування; про оренду і орендні відносини; про керівництво економікою і соціяльною сферою в республіках; про свободу совісти, друку тощо.

Верховна Рада вважає за потрібне прискорити вибори до місцевих рад і провести їх на справді демократичній основі, очистивши державний апарат від некваліфікованих функціонерів, скоротити державний апарат і ліквідувати незаслужені привілеї.

„Ми можемо і будемо діяти рішуче і цілеспрямовано, але за умов вашої підтримки, активної участи робітників, селян, інтеліґенції, усіх громадських рухів у здійсненні економічних і політичних реформ, в демократизації управління на всіх рівнях, — сказано у зверненні. — Народні депутати СССР чекають від вас, своїх виборців, розуміння і підтримки".

У зверненні роз'яснено, що одним з перших буде прийнято закон, який оберігатиме людей від сваволі бюрократів. Однак висловлено застереження, що міжнаціональні конфлікти можуть причинитися до ланцюгової реакції в багатьох галузях народного господарства, що посилить кризу в економіці та відсуне вирішенням і так уже спізнених перебудованих заходів.

Такий поворот подій не сподобався деяким членам совєтського парляменту. Багато з них виступили проти прискорення процесу перебудови, а це, в свою чергу, привело до розколу в парляменті. Створилася самостійна фракція, керівниками якої 30-го липня було обрано колишнього першого секретаря московського міськкому партії Бориса Єльцина, академіка Андрія Сахарова, ректора московського Історико-архівного інституту Юрія Афанасьєва, економіста Гаврила Попова та естонського академіка Віктора Пальма.

Тим часом консервативне крило совєтського парляменту намагається прийняти закон, який би забороняв будь-які заворушення, давав право урядовим чинникам розправлятися з організаторами їх.

Однак перемагають демократичні сили в парляменті, які справді негайно активізувалися і вже погодилися надати прибалтійським республікам економічну автономію. Також обговорюється питання про те, щоб оголосити Вірменію „зоною приватної ініціятиви", необмежено допустивши туди західній капітал.

В той самий час уряд СССР вирішує питання про анулювання всіх параграфів закону про „антисовєтську пропаганду". Злочином нібито вважатиметься тільки заклик до збройного повстання. Не буде ніяких заборон на ввоз чи пересилку будь-якої літератури в СССР.

У СВІТІ

НОРВЕЗЬКА ЖУРНАЛІСТКА розповіла, що в Мурманську, де відбувається світовий фестиваль миру, розлючені місцеві міліціонери збили її і одного совєтського журналіста, який від побоїв втратив свідомість. Тове Лі, співробітниця муніципального інформаційного журналу в Ослью, сказала, що разом з двома норвезькими і трьома совєтськими журналістами вона була затримана мурманською міліцією. За її словами, міліціонери тягнули її по сходах, копали ногами, а одного зі совєтських журналістів ледь не забили. Затриманих норвежців і росіян привели до будинку, що був недалеко від місця, де відбувався фестиваль. Через деякий час всіх доставили в готель. Тове Лі сказала, що вона не знає причини розправи над журналістами.

ПЕРУАНСЬКА АРМІЯ НАНЕСЛА серію ударів лівим заколотникам під час наступу, який відкрив нову фазу партизанської війни. При підтримці гелікоптерів американського і совєтського виробництва збройні сили перейшли в наступ на промаоїстських і прокубинських повстанців, розсіюючи і переслідуючи повстанські банди. Однак чужинецькі спеціялісти попередили, що стратеґія боротьби з великими партизанськими групами з допомогою гелікоптерів не буде мати успіху при придушенні дрібних банд, які становлять основу повстанської організації.

В ЮҐОСЛАВІЇ ПОЧАВСЯ страйк вуглекопів. У вівторок не вийшли на працю від 600 до 700 вуглекопів на свинцевих і цинкових копальнях у юґославській автономній провінції Косово, населеної переважно албанцями. Страйк викликаний затримкою заробітньої платні. Як передає пресове аґентство ТАНЮҐ, страйк у найближчі дні може перекинутися на інші підприємства і повністю паралізує економічне життя провінції.

У ПРАЗІ ВІДНОВИВ РОБОТУ чехо-словацький відділ міжнародного ПЕН-клюбу, який не діяв від 1971 року. Письменник-дисидент Іван Кліма, твори якого були заборонені після придушення „Празької весни" 20 років тому, повідомив, що у вівторок, 1-го серпня у Празі зібралося коло 20 письменників, які вибрали новий комітет клюбу. До складу комітету увійшли сам І. Кліма і драматург Вацлав Гавель. І. Кліма сказав в інтерв'ю західнім журналістам, що вважає доброю ознакою леґалізацію ПЕН-клюбу і висловив надію на успіх переговорів з урядом про публікацію раніше заборонених творів. За останні 20 років уряд постійно забороняв твори небажаних їм письменників. Багато з них еміґрували, не витримавши переслідувань. Тому нині дуже важливо, за словами Кліми, створити свого роду форум, на якому чехо-словацькі письменники зможуть зустрічатися незалежно від поглядів.

ВИСТУПАЮЧИ З ПРОМОВОЮ перед членами Верховної Ради, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов сказав, що його успішна зовнішня політика тісно переплетена з більш суперечливою кампанією внутрішніх економічних і політичних реформ. Ця промова дозволила йому переключити увагу зі страйків, заворушень етнічних меншин і економічного занепаду на популярні досягнення в ділянці міжнародних відносин. М. Ґорбачов розповів про такі успіхи, як контроля над озброєнням і про гаряче прийняття, яке йому виявили у Західній Німеччині. Він наголосив, що Західня Німеччина з ентузіязмом вітає совєтські реформи, без яких у міжнародних відносинах знову можуть настати заморозки. „Треба погодитися, що між новою зовнішньою політикою і внутрішньою перебудовою країни існує нерозривний зв'язок", — підкреслив Ґорбачов.

В АМЕРИЦІ

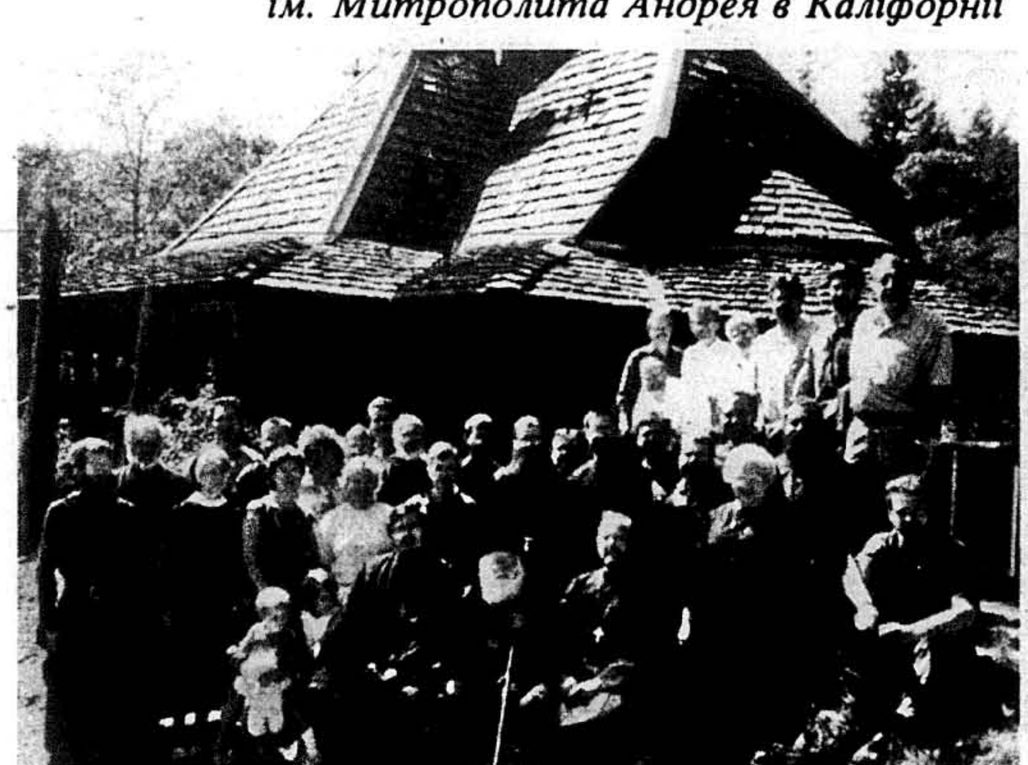
У ПОТЯГНЕННІ, КОТРЕ напевно улегшить заключення договору про заборону хемічної зброї, Совєтський Союз погодився на настоювання ЗСА щоби взаємні інспекції перевести ще перед формальним заключенням такого договору. Ці ж самі названі урядові чинники підтвердили, що згода СССР усуне одну з головних перепон, що залишилися до полагодження між обидвома країнами. З їхніх заяв виглядає, що формальну згоду передано державному секретареві Джеймсові Бейкерові совєтським міністром закордонних справ Едуардом Шеварднадзе, як вони зустрілися недавно в Парижі. Цей крок СССР є наслідком вже помітного успіху з обох сторін в останній сесії переговорів на конференції 40 країн в справі роззброєння в Женеві.

ДЕПАРТАМЕНТ ПРАВОСУДДЯ подав до відома, що в середу, 2-го липня ц.р., видано 46 оскаржувальних актів маклерам і біржовим торгівцям у Чикаґо, обвинувачуючи їх в повторних обманюваннях клієнтів через присвоєння частини їхніх прибутків. Ці оскарження були вислідом дворічної перевірки двох найбільших в країні установ торгівлі вартісними паперима. Антон Р. Валюкас, державний прокуратор в Чикаґо, який відповідав за цю перевірку аґентів ФБІ заявив, що „тут йдеться про сотні клієнтів і тисячі трансакцій". Він також сказав й те, що деякі з обвинувачених вже заявили свою готовість допомогти у дальшій інвестиґації своїми зізнаннями проти колеґ, якщо це облегшить їхнє покарання.

СЕНАТ ОДОБРИВ ВІЙСЬКОЙИЙ бюджет на 1990 рік, який є відмінний від попередньо одобреного Палатою Репрезентантів, а головною точкою незгоди є в який спосіб розділити й так вже досить обструганий бюджет Пентаґону поміж ядерною зброєю, звичайним озброєнням і технолоґією XXI століття. Цей законопроєкт Сенату уникає великих змін у запланованих військових програмах президента Джорджа Буша, які минулого тижня відкинула зовсім Палата Репрезентантів. Сенат голосами 95 до 4 одобрив законопроєкт після цього, як відсунено на задній плян політично забарвлені поправки про міжпростірну зброю та військову пенсію підполковника Олівера Норта.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ і провідні члени Сенату погодилися всеціло підтримати законопроєкт, який візьме під охорону Федерального закону громадських прав 37 міл. американських громадян, які є скалічені або заражені хворобою АІДС. Цей законопроєкт, котрий одноголосно був одобрений сенатською Комісією праці та людських спроможностей, не дозволяв би на дискримінацію проти калік і жертв хвороби АІДС в праці, мешканевих приміщеннях чи в засобах публічного транспорту.

Відбулися треті літні курси Інституту ім. Митрополита Андрея в Каліфорнії

Професори та студенти третіх літніх курсів Інституту ім. Митрополита Андрея Шептицького.

Редвуд Веллі, Каліф. — Від 17-го червня до 15-го липня ц.р. відбулися треті з черги. Літні Курси Інституту ім. Митрополита Андрея Шептицького тут в Преображенському Монастирі в Редвуд Веллі, Каліф.

Цього року на курси записалося найбільше число студентів від часу їхнього заснування. Дев'ятнадцять учасників прибули з різних країн і стейтів, між ними професор міжнародного права з Пуерто Ріко і римо-католицький священик з далекого Нюфавндленду в східній Канаді. Велике число курсантів були неукраїнці, які хотіли вглибитися в духовість українського монастиря та вивчити спадщину східньо - християнського благочестя. Якщо додати ще монахів і надзвичайних слухачів, на викладовій залі переважно було понад 30 осіб.

Цього року, як і в минулому, викладалися два курси на маґістерському рівні. Перший, це — „Антропологічні основи Візантійської Літургії", а другий — „Місіологія східньо-християнських Церков". Настоятель Преображенського Монастиря, о.Архимандрит Боніфатій (Луйкс), великий знавець антропології і літургії, який був одним із богословів-дорадників на Другому Ватиканському Соборі, викладав перший курс.

Другий курс викладав о. проф. Андрій Чировський, основник і директор інституту. В рамках цього курсу про місії східніх Церков також викладав о. Петро Ґаладза, докторант з богословії при Торонтонському університеті, про літургію і місії. Додаткові три виклади виголосив о. д-р Михайло Олекса, який недавно захистив докторську працю в Пряшівському університеті про православні місії в Алясці.

Крім викладів у монастирі, студенти відбули прогульку до околиць Сан Франсіско, де відвідали різні східні церкви та відспівали Панахиду на гробі бл. пам. о. Агапія Гончаренка, першого українського православного місіонера в ЗСА.

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Опозиція у парляменті СССР

Михаїл Ґорбачов і з ним увесь світ зазнав нової несподіванки. Дотепер усі знали, що цей совєтський лідер має опозицію від заскорузлих комуністів, від реакції, яка не хоче ніяких реформ. Раптом вивринула зорганізована опозиція ліберального табору, невдоволеного таким повільним темпом Горбачової перебудови, що нема ніякої поправи економіки і нема спокою імперії, в якій робітничі страйки на суто соціяльному ґрунті чергуються з нагальними виявами свободолюбного руху поярмлених народів.

У 2,250-членному курйозному совєтському псевдопарляменті створилась делікатно названа Міжреґіональна група народних депутатів, до якої відразу зголосилось около 400 членів. Це ще розмірно невелике число, та за самими совєтськими часописами і коментарями закордонних кореспондентів — організатори цієї групи сподіваються напливу нових членів, особливо з робітничих кіл. Обрано вже колективний провід цієї нової організації, при чому найбільше голосів отримав Борис Єльцин, колишній голова московської партійної округи, якого Ґорбачов викинув був із Політбюра за критику його надто повільного темпа реформ. Це був моральний поличник для Горбачова, коли Єльцин таки дістався до того нового совєтського політичного проводу і цей поличник ще болючіший, коли він очолив внутрішню ліберальну опозицію. Бо хоч організатори цієї нової групи умисне вимінули назву „опозиція", проте редаґований Віталієм Коротичем „Оґоньок" зразу-же поставив крапку над „і" що це „зав'язок нової внутрішньої опозиції". Невідомо, скільки членів цієї нової опозиції опиниться у 542-членній Верховній Раді, але напевне будуть там — хоч і нечисленні — її речники. Відомо з історії усіх західних демократичних парляментів, що навіть дуже нечисленна опозиційна група, яка орудує популярними в широкому суспільстві гаслами і програмами, мусить мати поважний вплив на дії всього парляменту. У даному випадку немає більш популярного в Совєтському Союзі гасла, як крик невдоволення, що за чотири роки влади Михаїла Ґорбачова, як генерального секретаря Компартії СССР та ще й президента імперії — полиці у крамницях все ще порожні.

Заступником голови, Бориса Єльцина, став теж надзвичайно в СССР популярний і загальновідомий учений фізик, член Академії Наук і лавреат Нобелівської нагороди Андрей Сахаров. Його первісне захоплення Ґорбачовим, який привернув йому повну свободу, право повороту до Москви і дальшої праці в Академії Наук, те первісне захоплення Сахарова Ґорбачовим минулося. Будучи недавно за кордоном Сахаров, відомий із гостроти свого язика, критикував Ґорбачова за його поступливість реакційним членам Компартії та зокрема відважився заявити, що розв'язкою щораз сильніших і нагальніших національних рухів в СССР може дати перетворення імперії на конфедерацію у практиці усамостійнених республік, які добровільно туди, до конфедераційного зв'язку, приступлять.

До перетворення фактичної „єдиної неподільної" на конфедерацію — це ще далека, дуже далека дорога. Відомо, що конфедерація мусить перейти почерез період усамостійнення країн, які добачать у конфедерації більший власний інтерес, ані ж у повній самостійності. Це дуже й дуже гіпотетичні міркування, особливо для нас, українців, які покищо мають русифікатора Щербицького, що не можуть добитися визнання української мови за державну мову у „самостійній" УССР і не можуть добитися відібрання Української Православної Церкви від московської патріярхії ані леґалізації Української Католицької Церкви. Покищо над цілим СССР і над епохою Михаїла Ґорбачова висить великий знак запиту.

Одним з найкращих творів на цю тему є книжка колишнього дорадника у справах крайової безпеки, тепер професора політичних наук у Колюмбійському університеті, Збіґнєва Бжезінського, п.з. „Велика невдача: народини і смерть комунізму у XX столітті". Бжезінський закидає Ґорбачову, що той сам собі заперечує: з одного боку визнав, що у системі марксистського партійного монополю не може процвітати економіка, з другого — все ще вважає Леніна, творця цієї системи за недоторкальне табу. І цей знаменитий знавець історії Сходу Европи, зокрема знавець історії України, передбачує неминучу катастрофу Ґорбачова, якщо Ґорбачов не матиме відваги одверто виректися Леніна. Мудрі слова. Поки у совєтській пресі не почнеться одверта і виразна критика марксизму, вся лібералізація свободи слова і друку висить у повітрі. Але покищо Маркс і Ленін для Ґорбачова і всієї його перебудови — недоторкальні святі. Чи опозиція Єльцина-Сахарова переламають цей стан? Це ще побачимо.

УКРАЇНЦІ В ЕСТОНІЇ

Серед українських культурологічних громад в Естонії найчисленніша і найдієвіша громада в старовинному університетському місті Тарту, відомому в Україні як Альма Матер видатного сина нашого народу, засновника першої на Україні політичної організації Кирило-Методіївського Братства Миколи Гулака. Українська громада у Тарту організаційно оформилася у квітні 1989 року, вона зареєстрована властями Естонії під національним символом України блакитно-жовтим прапором. Налічує понад 100 осіб. Її очолює філософ і художник за освітою і покликанням, уродженець українського Поділля Борис Михайлевич.

Українське земляцтво у Тарту варте того аби про його діяльність сказати детальніше. За короткий час воно провело багато корисних громадсько-культурних заходів. Зокрема, взяло активну участь у дискусії, яка розгорнулася з приводу українського національного прапора на сторінках тартуської міської газети „Вперед".

Справа в тому, що якийсь не виявлений Віталій Корольов (Романчук) на сторінках згаданої газети заявив, що блакитно-жовтого прапора Україна не повинна приймати, бо цих кольорів, жовтого і синього, мовляв, дуже не любив Богдан Хмельницький і жовтий кольор на думку Корольова це сум і нещастя, смерть, народне страждання, символи Петлюри, Бандери і Власова.

У своїй глибоко арґументованій, пересиченій науковими джерелами, відповідями на знайденому Корольову член українського земляцтва в Тарту, студенти естонської сільсько-господарської академії Василь Деркач та Борис Михайлевич (газета „Вперед" з 9-го червня 1989 року зазначають, що співвідношення синьо-жовтих кольорів було на гербі Галицько-Волинських князів — золотий лев на синьому полі. Та найліпше про це сказав естонський діяч перебудови Кітма в телепередачі 23-го лютого 1989 року: „В чому провина самого прапора, коли його хтось в чомусь використовував". Деркач та Михайлевич пишуть далі: „Коли йти за логікою Корольова, то треба відмовитися і від іншого прапора, який намелькався в очах і під яким Сталін знищив 40 мільйонів громадян нашої країни — росіян, українців, естонців. То треба подумати відмовлятися чи ні через ката Сталіна від червоного прапора, який Сталін ганьбив своїми душогубками.

Пам'ятними культурними заходами для українців Тарту були зустріч з бандуристами Кусевичем і Стахівим з України, з музичним етнографічним ансамблем міста Рівне, широко вони відзначили 175-ліття з дня народження Шевченка. Керівник тартурського земляцтва Б. Михайлевич тепер працює над панорамою історичного буття нашої батьківщини з найдавніших часів до наших днів під назвою „Свята Україна".

1-го липня 1989 року понад 100 чоловік, членів української громади в Тарту, зібралися в університеті, до них у гості завітали учасники міжнародної конференції у Таллінi.

Голова Ініціятивного комітету відновлення УАПЦ о. Богдан Михайлечко розповів багато цікавих, мало знайомих фактів з історії Української Церкви. Жваво зацікавлення слухачів викликало зокрема те, що відразу після ліквідації УПЦ в 1685 році в козацьких паланках існували 14 церков та дві похідні церкви, які були підпорядковані лише Межегірському монастиреві й не залежали від московської митрополії.

До паланкових церков духовенство висвячував єпископ кошової церкви св. Покрови на Січі Заступниці запорізького козацтва. Він вважався зверхником всього запорізького духовенства.

У своїй лекції о. Богдан Михайлечко навів наказ цариці Катерини II з 1764 року, коли було скасовано гетьманство і засновано малоросійську колеґію. Цей указ буквально переплітається з заходами супроти України в указах Сталіна-Брежнєва, пункти 3-4: звернути увагу на те, що українська старшина і духовенство ненавидять все московське; пильно стерегти аби чернецтво не ширилися поміж народом в Україні, а для того наказано вдавати, ніби уряд обороняє простий люд український від його шляхти, панства і старшин.

Після доповіді о. Богдана зав'язалася активна дискусія, в якій о. Богдан переконливо підкреслював потребу відновлення УАПЦ.

На вечірній зустрічі з українським земляцтвом в Тарту з читанням поезії українських поетів патріотів, з розповіддю про Народний Рух України за перебудову у своїх реґіонах говорили члени Ради Тернопільської обласної організації Народного Руху України Ярослав Гевко та член Ради львівської реґіональної організації Народного Руху України Михайло Осадчий.

Як член засновник Української Асоціяції Незалежної Творчої інтеліґенції та відповідальний редактор часопису „Кафедри" М. Осадчий закликав татарських українців співпрацювати в незалежному журналі „Кафедра", до котрого вони проявили живий інтерес, а також розвідати в архівах та бібліотеках Тарту чи не збереглося документів та інших слідів перебування в цьому старовинному естонському місті одного з найвидатніших мислителів перед революційних діячів України XIX століття Миколи Гулака.

2-го липня 1989 року делеґація з України на Таллінську міжнародну конференцію з приводу пакту Молотова-Ріббентропа з 1939 року відїхала в батьківщину.

УЦІС

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про глухе покоління

Що ми, старші, можемо бути приглуховаті або і зовсім глухі, кожний цю истину знає і на цю тему можна постійно читати чи бачити жарти, навіть у телевізійних оголошеннях.

Але хіба кожний вік не має своїх прав?

Коли, однак, завважуємо, як тепер глухне молоде покоління, то тут не пора на жарти, а радше на тривогу. Особливо завважується це в часі літніх вакацій, де люди перебувають більше під відкритим небом, всюди відчинені вікна — чи у помешканнях чи автах, а на пляжі, у парках, повно молоді, звичайно у цієї із середніх шкіл чи коледжв, що „відпочиває".

Цей відпочинок, проте, молоді люди не можуть собі уявити серед тиші, навпаки, де не оглянемося, чуємо голосну музику радіо, важких апаратів на стрічки, які вони всюди носять зі собою, або з проїжджаючих авт. Це дуже гарно, що молодь слухає музики — але чи не надто вона голосна, навіть для нашого „старшого" вуха?

Ось саме недавно ми були над океаном на прегарній пляжі, що тягнеться милями вздовж Лонг Айленду, в сусідстві Ню Йорку. Так запрошуюче до спокою настроює рівномірний шум води, вітер, що колише прибережним шуваром, можна примкнути очі і... але з однієї сторони у вухо б'ються голосні тони джазової музики із апарату, що лежить поруч молодого товариства, а з — другої біля води саме розташовується дівчина із двома товаришами, з великим радіовим апаратом і скринькою пива. Ще заки розпростерла рушник на пісок, влучує музику, як може якнайголосніше, а рівночасно всі троє ведуть оживлену розмову. Але це не розмова, а крик, бо інакше музика заглушила б слова.

Усі сусіди хочуть, чи не хочуть, чують кожне слово розмови при акомпаньяменті „раку". А нам доводиться слухати рівночасно дві різні мелодії, які ніяк не успокоюють, а навпаки... розвіюють увесь настрій передишки під шум моря.

Наше чемне прохання до дівчини, щоб стишила трішки свій апарат, викликує голосне, як її розмова, обурення і коментарі до товаришів, які, розуміється, чуємо слово в слово. І нам не лишається нічого іншого, як зібрати свої речі та помандрувати в інше місце. Розглядаючи сусідство, думаємо, що дві матері з групкою малих дітей напевно не будуть слухати музики. Але на наше велике здивування, одна із матерів, заколисуючи до пополудневого сну кількамісячну дитинку, включує радіовий апарат, який грає не колискову Брамса, а сьогоднішню танцювальну музику.

Вертаємося додому, роздумуючи над тим, у якому віці теперішнє молоде покоління буде вже зовсім глухе — а може воно вже є, коли потребує такої неймовірно голосної музики?

Про вплив цієї моди і теперішньої „бляшаної" музики на слух писали вже не один раз лікарі, остерігаючи про наслідки, які можна буде побачити вже невдовзі, але, здається, із цією модою так, як з іншими курйозами цього десятиріччя. Скільки, наприклад, пишуть та остерігають лікарі про надмірне опалювання соняшними променями, про їхню шкідливість, а коли бачимо переповнені пляжі і сотні сильно загорілих від сонця осіб, то знаємо, що мода сильніша від пересторог.

Наші роздумування в часі поворотної їзди із пляжі, де ми шукали спокою, нагло перериває ціла какофонія „бляшаних" звуків, що вдаряє у наші вуха із сусіднього авта. У ньому навстіж відчинені вікна, а молодий хлопець, що сидить поруч шофера, виставивши ноги на зовні авта, ще й на ввесь голос підспівує заслухану мелодію...

О-КА

Д-р Юліян Химинець

КНИЖКА ЖИТТЯ

"You", by Orest Bedrij, The Essence of Sciences and the Spirit of Living, Amity House, Warwick, New York, 1989.

На протязі довгої історії людства, багато мислителів, науковців і інших, які задумувалися над цим питанням, мали інтуїцію хто ми і звідки ми прийшли. Недавно, при допомозі знаряддя модерної фізики, математики й високої скорости комп'юторів, більше людей починає бачити внутрішнє ядро — фундаментальну есенцію життя.

Людина знає багато речей, але вона не знає саму себе, не зважаючи на це, що Боже „зерно" є в людині. Мегер Баба питає: „Хто я є?" На це питання є лише одна відповідь: „Я є Бог". Хіба ж апостол Іван не писав: „Ви є Боги" (10:34). Ми є одна і та сама есенція, що в нашого Творця.

Історія у багатьох випадках покликається на божественність людини. Приголомшуючу прозирливість в божественну природу людини знаходимо не лише в Біблії, але також і в писаннях старинних і модерних мислителів.

Наш зв'язок з Творцем потвердив Ісус Христос, який сказав: „Хто бачив мене, бачив Отця" (Іван 0:9). Далі Він сказав: „Я є в Отцеві, а ви є в Мені, а Я є у вас" (Іван 14:20).

Це потверджує Альберт Айштайн: „Людина є частиною Цілости". Але людина цього не бачить, бо вона живе ілюзіями своєї свідомости. Ця ілюзія є свого роду тюрмою для нас, яка обмежує духовний ріст. Нашим завданням є звільнитися від цієї ілюзії і дивитися відкритими очима на життя (стор.18).

Макс Планк, який був в 1918 році нагороджений премією Нобеля за успіхи у фізиці, пише: „В остаточній аналізі, ми є частиною природи, і тому частиною цієї містерії, яку ми стараємося розв'язати". (Стор.18.).

Великий християнський святий другого століття, святий Іренеус сказав: „Господь Бог стався чоловіком, щоб ми могли статися тим чим є сам Бог".

Роберт Міллер, французький заступник генерального секретаря Організації Обєднаних Націй (більше як 20 років) представляє існування людини так: „Душа всесвіту відродилася в людині, втративши багато своїх добрих прикмет, сталася недосконалою. Людина повинна змагати здобути цю втрачену досконалість і почувати себе частиною цього містерійного життя, що ми бачимо в всесвіті".

Свята Тереса з Авіли нарікає: „О, людська сліпото, як довго ще треба чекати, поки ти зітреш порох з твоїх очей". Як може наш ум приняти найбільшу з всіх істин: „Ви є в мені, а я у вас", що всі ми є Одна і та сама есенція.

Згідно з особами, які знайшли свою дорогу до Творця і зрозуміли істину, є важним, щоб ум людини був спокійний а серце було чисте й люблячe.

Лише саме знання поживи не наситить голодного, так само і знання принципів про чистоту серця, спокою ума, не допоможе нам зрозуміти „хто ми є". Для цього треба практикувати ці принципи. Без того зв'язку з Творцем не можна осягнути (стор.34.)

Лише спокійний ум може зосередитися на самосвідомості, Чіянґдхе, китайський мудрець, каже: Людина не бачить себе в текучій воді, але в спокійній воді".

Що має чистота серця спільного з спокоєм ума? Що треба зробити, щоб осягнути краще розуміння себе? Треба, щоб наше відношення до нашого ближнього і оточення провадилося з альтруїстичною любов'ю. Коли ми діємо з чистим серцем, тоді ми спокійні.

Нагадаймо собі науку Ісуса Христа в його проповіді на горі: „Знай правду, а правда визволить тебе". Бог є правда, а правда є Бог. Тому щасливі є ті з чистим серцем, бо вони побачуть правду, а правда визволить їх. Цей стан доведе їх до пізнання вищої волі і зрозуміння, хто вони є, їхнє відношення до ближнього. Зробімо чистоту серця, любов і спокій ума нашою власністю. Будьмо спокійні цілим нашим єством. Зосередімося на нашому внутрішньому спокої (стор. 41.).

Ви відчуєте тоді, — подібно як науковці фізики, математики й інші, які шукали розв'язки цього питання. — Одність з всесвітом. Тоді побачите, що ви і решта Дійсности, великої і малої є частиною один одного. Ви тоді будете в стані, що його буддист називає „нірвана".

Як ми можемо збудити цю могучу життєву енерґію любови, творчости, радости й успіху? Як ми можемо очистити нашу біоплязму? Багато великих мислителів і лікарів людських душ по цілому світі, включно з буддистами, християнами і теоістами радять, що цей стан можна осягнути через перетворення внутрішнього світу, через життя повне любови, чистоти мотивів, роблення нашого найкращого кожного дня, спокою ума, постом і служби іншим (стор. 52).

Як трансформація нашого внутрішнього світу в напрямі Бога починається невелика частина біоплязми відділюється, і яка через „кундоліні" — великий електрифікаційний кондуктор нашого тіла — посувається до вершка нашої голови, освітлює проводи, які ведуть до свідомости і до мозку до тої міри, що ми починаємо усвідомляти собі, що ми є частиною неймовірної дійсности, що все є взаємно пов'язане зі собою. Цей стан через свіжо збуджену „кундоліні" ясно демонструє існування „Всепроникаючої і Всезнаючої мудрости". Тут людина по перший раз стає свідома приголомшуючого факту, що ця велика космічна мудрість є присутня на кожному кроці в всесвіті. Наша ціла особистість, еґо, ум, інтелект і все інше — є лише

(Закінчення на стор. 4)

Микола Щербак

КАРПАТСЬКІ УЗОРИ

Мистцеві Михайлові Морозові

Димлять в задумі непокірні гори.
Неначе хтось їх долею прирік.
А унизу запінився потік
І звеселяє кам'янисті звори.

І тіні й відтінки — Карпат узори —
Шпилясті скелі, сковані ввесь вік,
І шум смереки — серця біль і крик —
І дна озер, глибокі і прозорі...

Наш край і рай — наш світ на полотні,
Розквітлі дні і радісні й сумні
На схилах гір і рвійній полонині!

Співають барви! Майстер-пейзажист
Їм віддає і дар, і серце, й хист —
Усе, усе, що має — Україні!

(Із збірки поезій — „Пахощі суцвіття")

Валентина Юрченко

НАДІЯ, ДАР БОЖИЙ

(З книги Тоні Мелендеза — „Дар надії")

III.

Одного дня важко спрацьований Хозе попав у автомобільну аварію і, хоч вийшов із неї живим, але надвередив собі спину. Якось перележав ту біду, не дуже нарікаючи на важкі болі, але з того часу почався його фізичний і духовний занепад, — Сара з жахом усвідомила, що чоловік все частіше заглядає до чарки, стає непоправним алькоголіком. Вона й тут поклала надію на Бога і дітям старалася передати глибоке релігійне почуття і любов до своєї Церкви. В цьому допомагав і священик, що чутливо й уважно ставився до їхньої родини, а диріґентка хору запросила Тоні співати в церковному хорі. „У тебе чудовий голос, — сказала вона після першої проби, — Бог дав тобі цей дар, співай на прославу Його!" Ці її слова глибоко запали в душу Тоні — так, він буде співати Богові, Він створив його таким, як він є, бо „Бог знає, що Він робить", як завжди казала мама.

З болем у серці спостерігав Тоні як змінився батько. Вже давно не брав він до рук своєї улюбленої гітари й не співав так, як колись то було, а вони, діти, обсідали його колом і слухали, як зачаровані, народних пісень, що їх безліч знав тато. Та й не тільки діти, — коли б не бувала в них гостина, батька завжди просили співати, а діти спішили навипередки принести йому гітару. Тепер батько багато пив, став дражливим і буйним не до впізнання, а хвороба печінки загніздилася в ньому й часто клала до ліжка, або й до шпиталю.

Тоні полюбив гітару ще тоді, коли вона була в батькових руках. Одного вечора він, затиснувши гітару між підборіддя і грудьми, зачинився у своїй спальні, — ніжно забриніли струни і, перебираючи їх пальцями правої ноги, хлопцеві здалося, що в ньому оживає пісня його вмираючого батька. Це був початок нового життя для Тоні — він клав гітару на підлогу, а пальці обох ніг заступали йому руки. Одушевлений звуками, він практикував по чотири-п'ять годин на день, бувши тоді 15-літнім хлопцем. Диріґентка церковного хору попросила його бути акомпаньятором на весіллях і похоронах, а потім прийшов і виступ його на телевізії, в Конвенційному центрі. Життя Хозе тоді вже добігало до кінця, але очі його засвітилися радістю, коли він почув про цю новину і в дні важких терпінь, незадовго перед смертю, просив сина грати й співати йому улюблених пісень. А в Тоні зродилася віра й надія, що Господь вселив у нього цей дар, щоб дати йому в дальшу життєву дорогу.

Скінчивши успішно середню школу, Тоні, однак, не знав яким буде його майбутнє. Щоб не бути тягарем для родини, він з приятелем їздив до відпочинкової місцевости й, сівши на залюдненій вулиці, співав і грав на гітарі. До футляру його гітари сипалися гроші, люди слухали, хвалили й додавали йому заохоти, а в Тоні снувалася думка: „Батько боявся, що я буду нещасним прошаком на вулицях Нікараґуа, а я став тепер прошаком-гітаристом на вулицях Америки..." Але доля судила інакше і, як Сара не раз казала: „Будь терпеливим, сину, Господь поможе тобі, я вірю, що Він довершить щось незвичайне для тебе..." І воно сталося, — незабаром прийшов лист, в якому Тоні запрошували грати й співати на зустрічі Папи Івана Павла II, — його чекали в Лос Анджелесі за кілька тижнів. Був це рік 1987, Тоні тоді пішов 26-ий рік.

Лос Анжелес був урочисто піднесений історичною подією. Папа прибув зелено-білим гелікоптером, його зустрічали тисячні маси людей, переважно молоді, а діти скандували слова привіту, коли Папа, вітаючи всіх, проходив крізь натовп. Тоні, докраю схвильований, сидів на підвищеній плятформі, на віддалі 20 кроків від головної естради, гітара лежала біля його босих ніг... Папа, благословивши людей, почав свою проповідь, що її темою була чеснота надії:

— Люди віри й надії, — казав він, — це ті, які вірять, що Бог створив їх для певної цілі й Він дбатиме про них для того, щоб вони осягнули ту ціль у своєму земному житті... — Тоні уважно слухав — це були ті слова правди, які й мати його, Сара Мелендез, впоїла в його серце.

Після молитви до мікрофону підійшов юнак:

— Святіший Отче, ми маємо особливий дарунок для вас — сказав він. — Наш дарунок — це живий приклад відваги, віри й надії. Ми раді представити вам його — це Тоні Мелендез!

Світла телекамер залили плятформу, де сидів Тоні, залунали чемностеві оплески й тільки тоді авдиторія помітила, що Тоні не має рук. Тихий шепіт пронісся над натовпом, але Тоні звик до таких несподіванок — він поклав свої босі ноги на гітару... Його опанувало надзвичайне піднесення, йому здалося, що звуки його струн летять ген далеко, до самого неба. Закривши очі, Тоні заспівав своїм гарним баритоном і після першого куплету слухачі почали плескати в такт музики, а коли він скінчив, люди зірвалися на ноги й зробили йому стоячу овацію... Папа також приєднався до оплесків і, несподівано для всіх, бадьоро зійшов з естради, наблизився до Тоні й, ставши біля його ніг, простягнув до нього руки. Як болюче було Тоні в цю мить, що він не має рук, які міг би простягнути назустріч! Він низько схилив голову, а Папа взяв її в свої руки і поцілував. Натовп людей завирував, — лунали голосні привіти, співи, оплески й, почекавши поки люди стихнуть сказав: „Тоні, ти справді смілива, відважна молода людина! Моє побажання тобі — продовжуй подавати надію всім нам!"

Сльози зарясніли в очах Тоні, а в душі бринів внутрішній голос: „Так, я народжений для цього! І тому я таким прийшов на світ!..."

Вечір молодих талантів на Союзівці

На вечорі молодих талантів виступають Катруся й Івасик Дурбаки

Союзівка, Н. Й. (І. Д) — Щороку в липні Союзівка наповнюється дитячим гомоном, бо перебуває там у різних таборах коло 100 дітей. Діти вчаться танцювати, співати, відбувають прогульки, купаються в басейні. Треба подивляти наших учительок, що привчають дітей до української мови, пісні, танців, любити все своє, рідне.

Дуже гарна ідея — вечори молодих таланів, що відбуваються на Союзівці вже кілька років і заохочують наших наймолодших до мистецьких виступів, на превелику радість їхніх батьків.

Цього року черговий вечір молодих таланів відбувся 12-го липня вечором у залі „Веселки". Відкрила його наша талановита конферансьє Марічка Глібович, учителька музики з Торонто. Її батьки — заслужені громадські й культурні діячі. Вона привітала всіх присутніх гостей і викликала по черзі всіх виконавців програми.

Гарною грою на фортепіяні写писувалися: Ліда Крижанівська (10 років), Марічка Павлик (11 років), Таня Шрам (12 років). Але вони грали речі чужих композиторів, а варт було заграти українські арії, як минулими роками.

Дуже гарно, з українським серцем, деклямували: Маруся Соневицька (8 років) „Зацвіла червона калина", Леся Крижанівська (6) „Я маленька рожечка", Петро Брожина (7) „Мамуся кохана", Орест Крайчик (8) „Хто ти хлопчику такий?" Катруся (7) та Івасик (5) Дурбаки гарно проспівали пісеньку „Карі очі". Вони виступали вже з успіхом кілька разів.

Танцювальну композицію виконали по-мистецьки Анастазія Овад (12) і Ліля Майдан (9) у стилізованих одягах при фортепіяновому супроводі Марусі Соневицької. На закінчення цілий табір, понад 60 дітей, проспівав веснянку „Кукукуку" при фортепіяновому супроводі Тані Шрам. Всі точки були довго оплескувані вдячними глядачами, головно родинами виступаючих дітей. Півгодини так скоро проминуло, а публіка була б радо послухали ще довше мистецьких виступів наших молодих талантів. Побажати б, щоб подібні вечори молодих таланів відбувалися щороку і частіше, — з нагоди „ялинки", „свяченого", закінчення шкільного року в наших школах. Ми горді, що маємо таку талановиту молодь, але треба їй дати змогу частіше проявитися. Варт відновити дитячі театри в наших більших осередках, дитячі хори, танцювальні групи, бо мистецьке виховання має непроминаюче значення для молодого покоління. Курси українських танців Василя Авраменка з-перед 60-40 літ здержали від асиміляції цілі тодішні покоління.

Подвійне свято в парафії Св. Тройці в Трентоні

В неділю, 30-го жовтня 1988 року українська православна парафія Св. Тройці святкувала 1000-ліття Хрищення Руси-України та 40-ліття священства протопресвітера отця Богдана Желехівського.

На це велике свято були запрошені: Єпископ Антоній, протодиякон Володимир Поліщук, ієромонах Єремія Ференс та два семінаристи Тарас Руденко та Павло Ягниць. Біля церкви зібралося багато парафіян, які зустріли Владику Антонія з квітами, а дівчата в українських вишиваних блюзочках стелили йому дорогу квітами.

В церкві очікував отець настоятель Богдан Желехівський та протодиякон Поліщук. Владику Антонія в дверях церкви хлібом і сіллю привітав інж. Роман Дейнека. Наш настоятель о. Желехівський привітав Владику Антонія, передавши йому хрест, а протодиякон о. Поліщук виголосив „Господеві помолімось", а хор заспівав „Достойно є". Церква була вщерть заповнена людьми, відчувався святочний піднесений настрій. Архиєрейську Літургію відправив Владика Антоній у співучасті протопресвітера о. Желехівського та протодиякона о. Поліщука. Церковний хор під керівництвом Софії Берик-Щульц співав дуже гарно, за що Владика Антоній сердечно подякував. По закінченні Святої Літургії Владика Антоній відправив Молебень за святого князя Володимира та посвятив прекрасний образ Хрищення Руси-України, намальований маєстром Миколою Голодиком. Помолившись, закінчили Молебень многоліттям та тропарем до святого Володимира.

Молодь нашої парафії активно допомагала в прикрасі нашого храму своєю працею та фінансово.

В цей урочистий день Владика Антоній висвятив ієромонаха Єремію Ференса в деякони.

У своїй проповіді до мирян Владика Антоній пригадав, що в 988 році в Києві на Дніпрі великий князь св. Володимир та український нарід прийняли християнську віру, яка була, є і буде з нами. Золотоверхий Київ став джерелом чистої святої православної віри. Звертаючись до присутніх, Владика Антоній сказав „Дорогі мої брати і сестри, бережіть свою Церкву та свою віру. Молодь мусить бути активною, мусить працювати при церкві, служити Богові і завжди пам'ятати, що православна віра є символом нашого життя".

На закінчення Владика Антоній привітав присутніх з великим святом 1000-ліття. Продовжив Владика Антоній, привітавши нашого настоятеля о. Богдана Желехівського з днем 40-ліття священства і побажав здоров'я і добрих успіхів і надалі.

Свято продовжувалось в ресторані бенкетом, на який прибули: настоятель парафії св. Юрія Переможця митрофорний Прот. о. Микола Галета з паніматкою Марфою, настоятель Покровської церкви м. Філядельфії прот. о. Леонід Гофман та настоятель української католицької церкви м. Трентону монсіньор о. Василь Макух. Програму бенкету відкрив голова парафії Василь Лецук, привітав гостей, подякувавши всім за присутність; ведення бенкету перейняв інж. Роман Дейнека, який запросив Владику Антонія до слова.

Отець Богдан Желехівський

Привітавши присутніх з святом 1000-ліття, Владика Антоній звернувся до шановного отця настоятеля церкви Св. Тройті такими словами: „Дорогий отче Богдане, Ви стали на дорогу Христової віри маючи на те Господнє призвання. В 1948 році вас висвятив Митрополит Іоан на священика. В першій парафії в місті Милвілл, Н.Дж., ви працювали три роки. Були переведені до міста Майнерсвилл в Пенсильванії, а за деякий час були покликані в парафію свв. апп. Петра і Павла у Вілмінгтоні, Делавар. На Соборі 1960 р. був обраний секретарем консисторії Української Православної Церкви в ЗСА. Праця була дуже відповідальна, займала багато часу, бо в той час розпочалась будова Церкви-Пам'ятника Св. Андрея Первозваного. Ви виконували адміністративну роботу в відповідному стані та побували в багатьох країнах світу з Блаженішим Владикою Мстиславом, тодішнім головою консисторії, в церковних справах. В 1968 році вас було призначено на парафію Св. Тройці в Трентоні, Ню Джерзі. Владика Антоній привітав о. Богдана з 40-літтям пастирської праці, побажав йому та паніматці з родиною успішної праці та кріпкого здоров'я на многії літа. Опісля о. митрат Микола Галета подав до відома, що Блаженіший Владика Митрополит Мстислав просив передати для о. Богдана Желехівського своє благословення як також щирі побажання з нагоди його 40-літнього душпастирського служіння.

Наша парафія високо шанує отця настоятеля Желехівського, бо він шанує парафіян, підтримує морально в тяжкі години в родині чи в парафії, поможе добрим словом та щирою молитвою під час родинного смутку чи біди. На закінчення бенкету в парафіяльній залі відбувся концерт, участь брали: місцевий жіночий хор „Троянда" та молодечий хор церкви Св. Тройці. Хор „Троянда", під проводом С. Берик-Шульц виконав „Гимн на 1000-ліття", уривки з опери „Запорожець за Дунаєм", молитву „Владико неба і землі". Хор „Троянда" також виконав пісні: „Живи, Україно", „Там за тихим за Дунаєм", „Пісню про Київ" та „Києве мій", Соло „Ой не світи місяченьку проспівала М. Сухенко-Катрол. Дует з опери „Під звуки рідної пісні" „Журба" виконали дуже гарно М. Сухенко-Котрел і Соня Івахненко. Хор співав гарно, присутні нагородили учасників довгими оплесками.

Молодечий хор церкви Св. Тройці прекрасно виконав свою програму, проспівавши „О свята Ольго" та „Святий Володимир Великий". Бенкет та концерт залишили дуже приємне враження, присутні висловлювали свої подяки.

Так пройшов великий день подвійного свята, який ми збережемо в наших серцях на віки.

Іван Івахненко

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

Усі разом також звиділи прекрасну виставку ікон з Греції в Музею мистецтва.

Літній Інститут ім. Митрополита Андрея Шептицького є унікальний тим, що дає учасникам нагоду не тільки інтелектуально запізнатися з християнським Сходом, але також практикувати на ділі. Студенти щодня ходили на Утреню, Святу Літургію, Шостий Час, Вечірню і Повечір'я. Монахи чудово співають ці відправи. Перше Богослуження починалося кожного дня о годині 6-ій рано. Всього разом учасники бували майже п'ять годин у церкві. Вони рівнож дотримувалися традиційних постів разом з монахами. Перші два тижні випали на кінець Петрівки. Та крім цього кожної середи і п'ятниці протягом цілого року монахи їдять тільки хліб з чаєм на снідання і обід, і їдять м'ясо тільки коли хтось подарує такі продукти.

Цей студитського типу монастир є складовою частиною Української Католицької Епархії св. Отця Миколая з осідком в Чикаго.

Деякі студенти інституту працюють над маґістеркою з богословії, що її можна здобути відбувши чотири літні семестри. Акредитацію дає факультет Чикаґської католицької богословської спілки, де директор інституту, о. Андрій Чировський, є повноштатним професором. Саме тепер ідуть заходи серед української ієрархії, щоб значно поширити працю Інституту ім. Митрополита Андрея.

На наступне літо, 1990 року, плянуються курси від 23-го червня до 21-го липня. Тентативно зголошені три курси (на маґістерському рівні): „Загальний перегляд східньо-християнської спадщини" (о. Петро Ґаладза); „Монаша духовість" (о. Архимандрит Боніфатій); і „Богословія та духовість ікон" (о.Андрій Чировський).

Хто бажав би зложити пожертву на працю цього українського Богословського Інституту або отримати дальші інформації про літні курси 1990 року повинен звертатися на адресу: Fr. Adnriy Chirovsky, Director, Metropolitan Andrey Sheptytsky Institwte In Eastern Christian Studies at Mt. Tabor, Catholic Theological Union, 5401 S. Cornell Ave., Chicago, Ill. 60615-5698; tel.: (312) 991-0820.

НЕ „СТРАЖДАНЬ", А „СТАРАНЬ"

В дописі „Українська програма в Клівленді відновлена" („Свобода" з 27-го липня) в третьому абзаці лівої колонки замість слова „страждань" треба читати „старань".

Автор Ю. Мовчан,
Македонія, Огайо

Конґресмени...

(Закінчення зі стор. 1)

слідство в справі видвиґнутих питань відкрито.

В дальшому тягу статті автор докладно описує про що йдеться в обидвох згаданих документах та як ці факти впливають на правдомовність свідчень Отто Горна. На закінчення статті автор цитує слова Конґресмена Дж. Трафікента про О. Горна: „Я тверджу, що він бреше. І якщо Америка не передала Ізраїлеві всіх фактів, то який є стан цієї справи?"

У ЧЕТВЕРТУ БЕЗМЕЖНО СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого Найдорожчого
ЧОЛОВІКА, ТАТКА І ДІДІ

д-ра медицини
ЮЛІЯНА ПОЛІТИЛА

У СВІТЛУ ЙОГО ПАМ'ЯТЬ
складаю наступні пожертви:

на будівельний фонд Українського Музею в Ню Йорку	1,000 дол.
на Фундацію УВУ	1,000 дол.
на закінчення будови пам'ятника Тарасові Шевченкові в Прудентополісі, Бразилія	2,000 дол.
Разом	4,000 дол.

Дружина АННА з РОДИНОЮ

Ділимося сумною зісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 1-го серпня 1989 р. упокоїлася в Бозі на 93-му році життя

наша Найдорожча
МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.
ІВАННА ГАВРАНИК
з дому АЛЕКСЕВИЧ

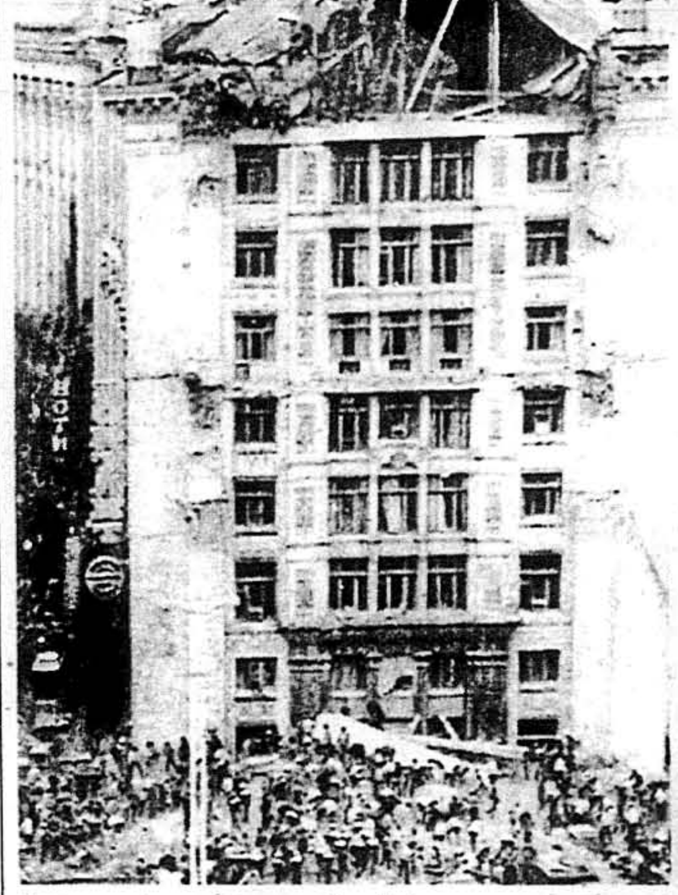
ПАНАХИДА — четвер, 3-го серпня 1989 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — п'ятниця, 4-го серпня 1989 р. о год. 10-ій ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, а Тлінні Останки спочинуть на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишила в смутку:

доньки —
МИРОСЛАВУ КОГУТ, вдова по інж. ІВАНОВІ КОГУТОВІ
СТЕФАНІЮ БІЖОК з мужем ПЕТРОМ
четверо внуків і
четверо правнуків

Пошта після катастрофи

Будинок головної пошти у Києві після того, як в середу, 2-го серпня ц.р., завалилися передні колони і потягнули за собою цілу фасаду. Загинуло 11 осіб з великої юрби, яка заховалася там від зливного дощу. Совєтські засоби масової інформації натякають на те, що причиною катастрофи було недбальство.

СПИСОК
ДОБРОДІЇВ—ЖЕРТВОДАВЦІВ І ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ в СТЕМФОРДІ, Конн.

300 дол. — Комітет Тисячоліття.
200 дол. — Марія Чучман.
175 дол. — Сабіна Турянська.
По 125 дол. — Д-р Василь Федорців, Волтер Своражк.
По 100 дол. — Василь Стерчанюк, Олена Мартинюк, д-р Ірина Гребеняк, д-р Стефан Тимків, А. Морсе, д-р Богдан Сілецький.
По 50 дол. — Радн. Богдан Ластовецький, Іван Околович, Василь Кучкуда, Марія Род, Гарри Черкавський, Микола Горон, Іван Зубар, Марта Полях, Андрій Поліщук, Люба Новак, Мирослав Лапчак, Дарія Дудра, д-р Олександер Стрільбицький, Петро Сталіс, Микола Конинський, Адам Адамяк, д-р Богдан Целевич, Павліна Дереш, Михайло Терпак, Федір Гавришків, Богдан Поритко, Ілько Саракун, Микола Когут.
По 40 дол. — Уляна Дячук, Діонізій Кузьмович, інж. Роман Яримович, Ізидор Керничний, Василь Тхір.
По 35 дол. — Олександра Вовк, Юрій Кравець, Нестор Козвич, Ірина Браспей.
По 30 дол. — Петро Зятик, Ірина Коваль, д-р Володимир Онуферко, Юрій Німелович, д-р Андрій Турчин, Волтер Кузик, Ольга Юрків, Джордж Ґамер, Віра Мацелюх, Ричард Маєрс, Микола Лебідь, Оксана Клюфас.
27 дол. — Марія Водославська.
По 25 дол. — Іван Качмарик, Андрій Шубяк, Роман Бойпак, Мирон Болюх, Анна Нагірна, д-р Орест Козіцький, Дмитро Косович, Тереса Федорчук, Павло Бакісей, Волтер Свет, Анна Грубец, Гелен Ванґо, Микола Мілянич, Микола Таранько, Орися Баршевська, Діяна Чала, Анна Філіс, Петро Качмарський, Іван Дроздовський, Микола Бодель, о. Олександер Гавкалюк, ЧСВВ, Михайло Ринасевич, д-р Ярема Гандзій, Наталія Татунчак, Текля Савка, Любов Роговська, Павло Колодчак, Дорота Турянська, Мирон Ґаляновський, Ольга Метрінко, Володимир Залуський, Прокіп Дитюк, д-р Павло Джуль, Микола Кузишин, Антін Ворбуль, Говард Фльовер, Михайло Тимець, Іванна Благий, Дороти Рінг, Нестор Краєвський, Анастазія Литвин, Володимир Миськів, Мавра Бойко, Ізидор Лукомський, Христофор Піг, Катерина Кіт, Ярослав Савчук, Анна Литвин, Іван Крамер, д-р Андрій Мацюрак, Фред Волок, Іван Кулик, Ляриса Гоґан, Гелен Данилюк, Іван Плята, Евдокія Боднаценко, Віліям Ягла, Теодор Такарчук, Петро Вільшинецький, Евген Кіщук, Іван Кіт, Ігнатій Конік, Олександер Кузишин, Іванна Залеський, Віліям Кунча, Анна Ладняк, Михайло Тимець, Олександер Блатків, Дмитро Фаріон, Богдан Ґулька, Володимир Кунцьо, Микола Палюх, Олександер Токе, Татіяна Рабій, Павло Заприлюк, Іван Денисенко, Петро Босий, Іван Гурик, д-р Дональд Тиганський, Орест Швед, Павло Галатин, Анна Панько, Ґ. Зідяк, Петро Мотрук, В. Лівчак, Стефан Ляхович, Богдан Патрик, д-р Богдан Кузьма, Орест Лисинецький, Йосиф Камінський, Стефан Котик, Анна Дорош, Ярослав Салецький, Мирослав Сольчаник, Мирослав Кулинич, Марк Франціс, Анна Михайлів, Іван Огар, Михайло Тренза, Богдан Білоус, Теодор Бобюк, Михайло Матвійців, д-р Володимир Масний, Стефан Зінський, Михайло Гладій, Орест Стецик, Анна Романєс, Іван Левицький, Остап Захарків, Надя Сеніца, д-р Роман Дикий, Микола Ничай, Володимир Захар, Богданна Біловельчук, Теодозія Брикович, Володимир Маґоцький, Павло Гміка, Юрій Луцишин, Нелля Боднар, С. Гаврилів, Микола Бойчук, Ірина Новак, о. монс. Лев Тимків, д-р Мирон Ґулей, Мальвіна Пазєчин, М. А. Білий, Український Центр, Фред Щеснюк, Олена Білик, Ірина Стерчо, Яків Жилінський, д-р В. Дейчаківський, Василь Мигалик, д-р Мирослав Прокоп, Онуфрій Ґрипа, Петро Волочій, Петро Троян, Петро Рак, Метро Коваль, Ґльорія Смолен, Іван Галій, о. крил. Богдан Смик, Петро Незнаний, Данило Катінер, Мирон Баранецький, Іван Тельвак, Роман Поритко, Адріян Шмеречковський, д-р Ігор Ґалярник, Андрій Бочневич, д-р Людомер Наґурней, Михайло Бозьо, Іван Тарасин, Йосифина Сивенький, Ольга Сірко, Ігор Козак, Василь Балабан, Ляриса Далинська, Ольга Ловні, Любомир Гайда, Марія Лозинська, Рассел Салтило, Роман Фарена, Ліліян Ліпчук, Зеновія Бровіяс, Михайло Коченаш, д-р Олег Слюзар, Зеновія Пиріг, Анна Ворщак, Стефанія Залітач, Віра Марцінська, адв. Роман Гуглевич, Дарія Гродиська, Олена Врецьона, Стефан Герцик, Марґарита Руццо.

Інші зложили менші суми. Всім Шановним Добродіям Членам Українського Музею ЩИРЕ СПАСИБІ!

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ І БІБЛІОТЕКИ в СТЕМФОРДІ, Конн.

День пластуна на „Новому Соколі"

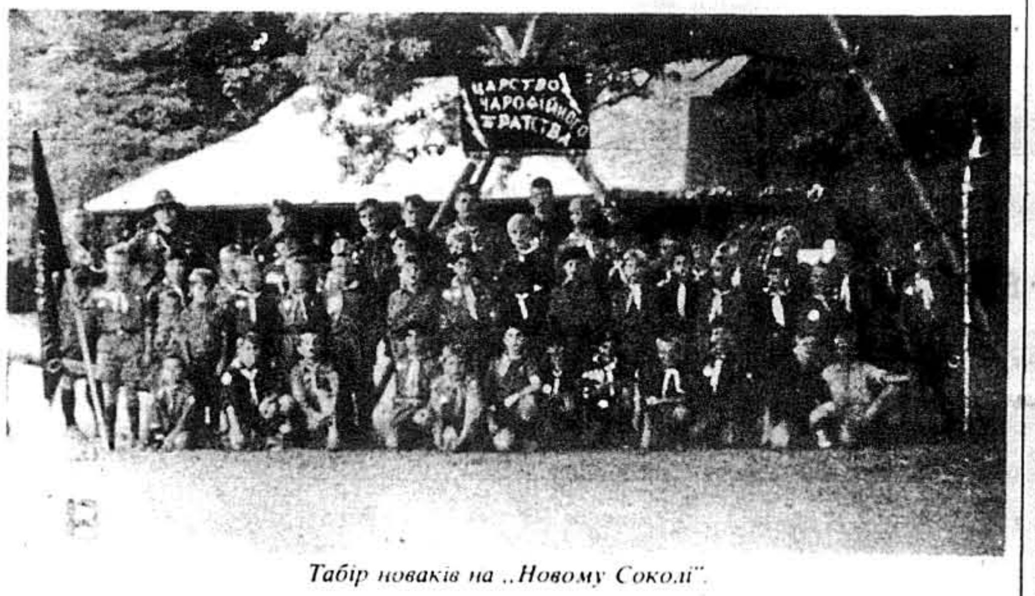
Стало вже традицією, що під час пластових таборів другого тижня таборування табори відзначають святочно великою ватрою та показом вмілостей окремих таборів перед своїми батьками та прибулими гостями. Звичайно програма є примінена до клича року, що його для всіх пл. уладів подає Головна Пластова Булава.

Цей рік є роком української мови та 175-річчя з дня народження Пророка України Тараса Шевченка. Підготова до такого святкування проходить інтенсивніше, у піднесеному настрої, з більшою наснагою тагордістю.

Команду Дня пластуна творили: ст. пл. Мирон Депутат — комендант, ст. пл. Олеся Войчак — заступник, ст. пл. Юрій Депутат — бунчужний, ст. пл. Лариса Бендюк — писар, ст. пл. Ігор Баб'юк — імпрезовий.

Коротку і гарно проведену програму започаткував запаленням вічного вогню смолоскипом, що його передав новоприбулий юнак з України у пл. однострою Андрій Зарівний чотирьом комендантам та референтові таборів пл. сен. Ярославові Пришлякові. Загорілася великим полум'ям ватра при хвилинній мовчанці та співі пластового гимну. Знаменито виголошені деклямації перепліталися співом пл. настроєвих пісень окремих таборів, з коротке слово про пекучу проблему плекання української мови виголосив Братчик Славко.

Друга весела частина під проводом пластунів братів М. і О. Депутатів пройшла також гарно.

Табір новаків на „Новому Соколі".

В неділю, 23-го липня, о год. 11-ій рано, дефілядою започатковано виступ окремих таборів з мистецькими точками програми. Сотні прибулих глядачів, головно батьки пл. молоді, які прийшли відвідати своїх пластових потіх аж з далекої Каліфорнії, Денверу, Вашінґтону, справді насолоджувалися по-мистецьки переданими вмілостями. Усім таборам належиться признання, а подяку прийняв від глядачів грімкими оплесками Ярослав Ткачук з дружиною Олею, за мистецьку композицію „Зрізаного дерева у чарівних горах Карпатах", яку виконав табір новаків, символізуючи наших гуцуликів. У дозволених командою годинах дозвілля, батьки й гості оглядали пл. табори.

За „Новим Соколом" проминає ще один рік виховної пластової праці, хоч вона нелегка і вимагає великої посвяти, зате дуже хосенна, бо протягом трьох тижнів засіваються і наливаються молоді серця й душі добром, правдою, приязню і любов'ю до рідного, до землі-батьківщини, до народу — України.

Ми вдячні і щиро дякуємо усім добрим людям, які прийшли з поміччю своїх працьовитих рук, доброю радою перед і в часі ведення пл. таборів. Особливу подяку передаємо на руки станичній Ст. Кетринс, Канада, подр. Олі Ткачук та баффалівському Пластприятові за посвяту часу та матеріяльну підтримку. Наш „Новий Сокіл" дякує усім комендантам та булавам за добру працю та взірцеву пл. дисципліну, а батькам пл. молоді та дітей — за велике довір'я.

Пл. сен. Ярослав Пришляк

Книжка...

(Закінчення зі стор. 2)

маленькою краплею в безмежному океані (стор. 60).

Це переживання є найбільш фантастичною і чудовою розкішшю, яку тяжко описати. Це є справжній спокій, в якому ми перестаємо існувати як окрема особа, стаємось частиною безмежної любої Дійсности. Там ми можемо купатися в океані мудрости, де основний концепт знання, технологічного відкриття, мистецтва стають позбавлені непомітности і є ясними для нас.

Як Апостол Павло каже: „Чи ви не є свідомі того, що ви є святинею Бога, і що Божий дух живе у вас?" А він має рацію, бо Творець не є обмежений до якогось місця, церкви, храму, але є присутній всюди, в цілій природі а також у нас самих...

Тому, що ми не є свідомі того, що Царство небесне знаходиться в нашому внутрі, ми поводимося часто подурному, а часом в кримінальний спосіб, який є дуже характеристичний людині.

Справді, ми є Божим храмом, але ми мусимо копати глибоко до нашої свідомости, щоб знайти його. Багато святих і науковців знайшли його, яких життя є заохотою для нас, бо ми є та сама людина.

„Після осягнення усвідомлення Бога", — каже Мегер Баба, „душа відкриває, що вона була все безмежною Дійсністю, і що її погляд на себе як обмеженої істоти під час періоду еволюції і духовного розвитку була лише ілюзія". (стор. 83).

„Раз ви усвідомили собі, що ви є життєва сила всього, ви почнете ходити в щастя. Ви втратите себе в радості. Ви зрозумієте, як я зрозумів, що справді ви є видима частина Творця. І якщо то станеться, ми, подібно як інші філософічні науковці, потвердимо, що тут є лише Одне тіло і Один ум, ви і кожна людина є лише клітиною Одного живучого тіла Бога.

Всі люди, незалежно від кольору шкіри: білі, чорні, жовті є ніким іншим як вами. Ісус знав про це як також всі модерні науковці (фізики, математики і інші) знають цю істину. Вони всі пізнали, що та сама есенція є причасна не лише назовні, але також внутрі, і я сам також є частиною цієї живючої есенціє. (стор. 92).

Великі отці всіх церков і визначні науковці розуміють, що кожна людина проґресує поволі через період пробудження і поступово змагає до перфектности в подобі свого Творця. Святий Павло тішився способом свого життя. Він каже: „Життя, яким я живу сьогодні, не є моє власне, Христос живе в мені". (гал. 2:20).

Хочу закінчити фразою святого Августина: „Господи, я шукав Тебе по церквах і святинях світу, але я не знайшов Тебе, аж ось я знайшов Тебе в собі... Як що людина не знайде Бога в собі, вона напевно не знайде Його в цілому світі" (Стор. 97).

Накінець ще одне слово про автора. Орест Бедрій вклав до своєї книжки велике наукове знання і досвід свого життя, щоб потвердити свої наукові твердження, чим вклав до своєї книги велику мудрість. Тому можна сміло назвати його книгу — „Книгою життя".

Видавець заплянував видати свою книжку французькою, німецькою, еспанською, російською, японською та італійською мовами. Французький переклад вже докінчується.

Цілий наклад книжки Ореста Бедрія сьогодні розпроданий. Книжку можна набути в більших книгарнях або у видавця за 17:95 дол.

Спортові окрушки

Червоною ниткою виринає на сторінках спортової преси проблема стероїдів. Так професор стейтового університету Пенсильванії Чарлз Єсаліс перевів опитування з 403 учнів 4-го року із 47 середніх шкіл. Це перша така студія і ось її вислід: 6.6% із опитуваних учнів уживали стереоїди деякий час; частина їх, приблизно 3,3 залишилась при стероїдах, незалежно від негативних наслідків, при чому звичка вже перемінилась у наліг із невідрадними симптомами.

Проф. Єсаліс поділив уживачів на дві категорії — на постійних, та на принагідних уживачів. Із сталих, згідно з їхніми зізнаннями, 41% і надалі будуть їх уживати, тоді як в другій категорії, тільки 10% залишаться при них.

Згідно з проф. Єсалісом, під цю пору 500,000 середньошкільників уживають стероїди і це число постійно зростає.

Спільний почин

Після спільних нарад, що відбулись в половині березня ц. р. в Кольорадо Спрінґс Кольо. поміж членами Олімпійського Комітету ЗСА та керівними чинниками спорту СССР, підписано домовлення співпраці у змислі взаємної перевірки аматорських атлетів в обидвох країнах. Устамлено що пробки очі братимуть будь-коли, без попередження, а також узгіднено домовлення відносно різних подробиць процедури, ляборaторійних практик, тощо.

Для цієї цілі О. К. ЗСА призначив на суму 1,7 міл. дол., а як місце постою станиці вибрано Москву. СССР ще не заявився за місцем станиці. Довідавшись про це домовлення, представники Східньої Німеччини висловили бажання прилучитись до цієї спілки і не виключно що незабаром постане ціла мережа контрольних стероїдних станиць.

А совєти не жартують

Під час останніх Олімпійських Ігрищ у пристані Селую заякорено совєтський корабель, що був випосаджений у 2,7 міл. дол. устаткування із ляборaторією, де кожний совєтський атлет був спершу провірений заки його допущено до змагань.

Як повідомляє ленінградськое „Знамя", після закінчення Ігрищ у Сеулі, 290 совєтських атлетів приловлено на уживанні стероїдів на протязі трьох літ і їх покарано. Оце тільки що приловили Людмилу Філімоновну, рекордсменку у бігу на льоду, на уживанні стероїдів, її суспендували на два роки, а тренерові також дали чосу.

Совєтські чинники усвідомили собі неґативні наслідки стероїдів, а тому із питомою їм наполегливістю взялись викорінювати це зло.

Дві комісії

Обидві комісії, які постали в наслідок скандалу Бена Джансона, діють. Комісія, що її очолює сен. Джозеф Байден, мол., із ЗСА, стрічається доривочно, натомість канадська комісія Чарлса Дубіна відбуває свої переслухання регулярно. Про ці справи автор цих рядків звітував, а тепер тільки нав'язує, у телеграфічному стилю. („Свобода" з 16-го, 17-го та 19-го травня).

В початках лютого, коли почались переслухання із трьох головних акторів цієї драми нічого не чув та не знав про стероїди. Як перший свідок тренер Чарлз Френсис основно висповідався перед комісією із всіх стероїдних гріхів. Черга прийшла на д-ра Маріо Джеймса Астафана, замешкалого на Карібському острові Сейнт Кіттс. Він зізнавав вкінці травня і ось синтеза його свідчень:

Від 1983 року він був лікарським опікуном легкоатлетичної ланки у Торонто, при чому дав Джансонови 50-60 стероїдних застриків типу Фураза-болю, знаного в Японії, як міятольон, а в Европі під псевдом Естраґольом, вироби, які не мали станізольолю, якого знайшли у Джансона.

А чому ви замовляли в 1985-87 роках великі дози виробувінстроля Віг Для мого приятеля на острові, що мав коні. Не багато повірили у це твердження д-ра Астафана. Від тепер він нічого спільного не хоче мати із стероїдами, ані атлетами.

Совєти — чемпіони хокею

Це вже стара байка що на льоду совєти рівного не мають. Так із усіх 34-ох змагань за мистецтво, совєти здобули 21 чемпіонатів. При чому завжди приємно дивитись та подивляти їх небрутальну, комбінаційну гру.

Тренером є Віктор Тіхонов, якого сердечно недолюблюють, бо він витискає із своїх змагунів останню краплю їхньої енерґії.

Розгри за мистецтво гокею світу тривали від половини квітня, а закінчились в перших днях травня. В них взяли участь десять дружин, поділені на дві групи. При цьому слід підкреслити, що так Канада, як і ЗСА вислали до Стокгольму свою другу ґарнітуру, бо саме тоді відбувались змагання за кубок Стенлі, в яких взяли участь найкращі змагуни. Одначе, знавці твердять, що заледве чи їхня присутність зробила б різницю у висліді, бо совєтська дружина функціонувала бездоганно, зіпхавши шведів на друге місце, канадці зайняли третє, чехи — четверте, фінці — п'яте, а ЗСА — шосте. Центра дружини ЗСА Міллена переловили на уживанню стероїдів. Але це різниці не зробило, бо ЗСА і так програли перші чотири змагання.

Змагуни СССР втікають

В північній Америці, Канаді та ЗСА, діє Національна Гокейова Ліґа (НГЛ), що об'єднує 21 дружину та високо оплачує своїх змагунів. Змагунам з Европи, крім ставки за домовленням, НГЛ оплачує гокейовим федераціям за кожного змагуна по 100,000 дол. за сезон з тим, що ці змагуни, на випадок міжнародних змигань повертаються до вибраної дружини своєї країни. Іншими словами своєрідна позичка змагунів.

Мабуть саме на ці гроші злакомилась совєтська федерація, бо великодушно уділила дозвіл виїзду аж п'ятьом змагунам, а всі вони є членами репрезентації. Так 31-річний Вячеслав Фетісов гратиме у „Девілс", дружині з Ню Джерсі, грізна совєтська трійка паразитів розбивається на крилового Володіміра Крутова і центра Ігоря Ларіонова, які гратимуть у Ванкувері, натомість Сергій Макаров піде до Едмонтону, а 25-річний криловий Сергій Пряків гратиме в дружині цьогорічного мистця, у Калґарі „Флеймс". Це крім Олександра Могильного, який прилучився до Баффало дещо раніше, без дозволу совєтської федерації. Ця федерація запропонувала звільненим змагунам свої услуги у підписанні контрактів із дружинами ЗСА, але вона спізнилась, бо всі змагуни вже мали підписані контракти із аґентом Марком Малковічем. Після трьох змагунів копаного мяча із київського Динама за двома литовськими кошикарями також полюють професійні клюби в ЗСА.

Ф. Лукіянович

Пластові Виховно-вишкільні Табори на „Новому Соколі" в Норд Колинс біля Бофало, Н Й

Рік 1989 - Рік Української Мови

175 - річчя з дня народин Тараса Шевченка

Розцвітайсь весняним пахучим квіттям, веселкою втішай золотим проминням сонця, наливай серце, душу у нашій хаті, школі, у пластовій домівці й таборі - **моя рідна, співуча мово!**

ПРИВІТ

Засилають сердечний привіт та поздоровлення

Табір Новачок - «Світ Нам Розкрити» - комендант ст. пл. Тамара Корнко

Табір Новаків - «Царство Чародійного Братства» - комендант ст. пл. Мирон Депутат - Дрот

Табір Юначок - «На Чужому Полі» - комендант ст. пл. Олеся Войчак

Табір Юнаків - «Хай Пороги Гинуть» - комендант ст. пл. Андрій Дмитрів - "Ю"

О.Т.К. Референт Таборів - пл. сен. Ярослав Пришляк - Тис.

СКОБІ ГОТУЙСЬ!

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ОЛЕНА ЧАЙКОВСЬКА, член УНС Відд. 334-го ім. Івана Франка в Клівленді, Огайо, померла 24-го квітня 1989 року на 89-му році життя. Нар. 1899 року в Бенкрік, Па. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку 2 дочки Люізу Гроват і Норму, внуків і правнуків. Похорон відбувся 28-го квітня 1989 року на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефанія Бохонок, секр.

ПЕТРО ШЕВЧУК, член УНС Відд. 383-го ім. свв. Петра і Павла в Бриджпорті, Па., помер 6-го серпня 1989 року на 71-му році життя. Нар. 1918 року в Редінгу, Па. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину, одну дочку, п'ять братів, три сестри і двох внуків. Похорон відбувся 11-го липня 1989 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Кінг оф Прашія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Йосиф Хома, секр.

МАРІЯ КОЗАК, член УНС Відд. 174-го Т-ва „Ватра" в Дітройті, Миш., померла 19-го червня 1989 року на 84-му році життя. Нар. 1905 року в Жовкві, Україна. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку мужа Едварда, дочку Наталію Мордованець, синів Юрія і Ярему з родинами. Похорон відбувся на цвинтарі Воскресіння в Мавнт Клеменс, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Атанас Слюсарчук, секр.

СТЕФАН ПОПАДЮК, член УНС Відд. 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабет, Ню Джерзі, помер 1-го червня 1989 року на 75-му році життя. Нар. 1913 року в Вороняках, пов. Золочів, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Марію, брата Михайла і сестру Катерину. Похорон відбувся 5-го червня 1989 року на цвинтарі Кальварія в Клірвотер, Фла.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Хитра, секр.

ЙОСИФ КАНОНІК, член УНС Відд. 22-го Т-ва „Добра Воля" в Чикаго, Ілл., помер 30-го травня 1989 року на 70-му році життя. Нар. 1918 року в Чикаго, Ілл. Членом УНС став 1936 року. Залишив у смутку дружину Гелен, дочок Френсис, Лорейн і Джоен, сина Джералда, 6 внуків, брата Стефана, сестру Гелен, племінників і племінниць. Похорон відбувся 2-го червня 1989 року на цвинтарі Аделберт в Найлс, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелен Б. Олек, секр.

ПЕТРО БОБИК, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Сіті, Па., помер в червні 1989 року на 66-му році життя. Нар. 23-го серпня 1922 року в Ракінгтем, Па. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку дружину Катерину, синів Роберта і Ричарда. Похорон відбувся 22-го червня 1989 року в крематорії в Орландо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Турко, секр.